

לזכר שושנה

שושנה הייתה חוקרת חשובה, ושמה הולך לפניו בארץ ובעולם. היא חידשה בכל תחום שבחרה לחקור - בחקר התרגום, בפרגמטיקה, בחקר השיח הפוליטי, שיח המשפחות ושיח הילדים בהקשר תרבותי. שושנה הצטיינה בנכונותה המתמדת ללמוד בהעמקה וביסודיות נושאים חדשים, לקשר אותם לתחומי העניין שלה, ולהציע ראייה רחבה ורבת אנפין של תקשורת לשונית בהקשר. היא גם היטיבה לרתום חוקרים אחרים לעבודת צוות. על כך הייתי רוצה לספר מנקודת המבט האישית שלי.

לשושנה היה חלק מרכזי במהלך כל חיי האקדמיים, לעתים מקרוב ולעתים מרחוק, בתחילה כמורה ובהמשך כעמיתה בכירה, ותמיד תוך כבוד הדדי. היא הייתה מורתי במחזור הראשון של לימודי תרגום במרכז לבלשנות שימושית באוניברסיטה העברית. לאחר מכן הייתי הדוקטורנטית הראשונה שלה, בהנחיה משותפת עם פרופ' חיים רבין, שהנחה אותה קודם לכן. בשנים הללו, תחילת שנות השבעים, היו הפרגמטיקה וחקר התרגום בחיתוליהם, והעבודה המשותפת הייתה ראשונה ומלהיבה.

מאז ועד היום היינו בקשר מתמיד. התייעצתי עם שושנה לפני ההרצאה הבין-לאומית הראשונה ובעת הגשת הצעת המחקר הראשונה. נסעתי אתה לכנסים הראשונים שלי. היא הזמינה אותי להשתתף במחקר הבין-לאומי על בקשות והתנצלויות, ולמדתי מקרוב איך שיתוף פעולה עמוק מבטיח עבודה מדעית מדוקדקת בצד ידידות מתמשכת. בהמשך התפצלו דרכינו – תחומי המחקר שלנו התפתחו לכיוונים שונים, לימדנו באוניברסיטאות שונות, היינו חברות באגודות מקצועיות שונות – ובמקביל פרסמנו מדי פעם יחד, הכרנו את תלמידי המחקר זו של זו, התעדכנו ושוחחנו. אפילו החלפנו דעות על טקסט זה או אחר, על דוגמה מעניינת, על מאמר.

אני כותבת על שושנה ומוצאת את עצמי כותבת על עצמי. אין פלא: זכיתי בידידות אמיתית. היא חסרה לי מאוד.

אלדעה ויצמן